

Kl. 21:31

Marlene Harpsøe (DF):

For det første er jeg glad for, at hr. Simon Emil Ammitzbøll anerkender Dansk Folkeparti som en af de ypperste fortalere for ytringsfriheden. Det synes jeg i hvert fald er utrolig positivt.

En anden ting er, at hr. Simon Emil Ammitzbøll spørger, om det er nok med en vejledning. Dansk Folkeparti støtter op om – og det har vi også sagt før – at man har udgivet den her vejledning og udsendt den til de offentligt ansatte her i Danmark. Jeg fulgte også op på det i min ordførertale, hvis hr. Simon Emil Ammitzbøll hørte den, ved at spørge ministeren, om der er indhøstet nogle erfaringer på området. For det er jo klart, at vi må følge op og se, om der nu også er kommet det ud af det, som vi gerne ville, nemlig at de offentligt ansatte er blevet bekendt med den ytringsfrihed, de har, og hvilke rettigheder, de har, i den her forbindelse.

Jeg venter på den besvarelse, som ministeren vil komme med på det her område.

Kl. 21:32

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Hr. Simon Emil Ammitzbøll.

Kl. 21:32

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Det sidste overlader jeg trygt til ministeren at besvare. Jeg synes bare, at det er påfaldende, at vi skal høre fra Dansk Folkeparti tidligere i dag, at det er så væsentligt at få afskaffet en paragraf, der ikke har været brugt i 70 år, at det her og nu er meget vigtigt, så man ikke engang er parat til at gå i dialog med de partier, der rakte hånden frem i forhold til Dansk Folkepartis forslag, mens det, når det handler om offentligt ansattes ytringsfrihed, hvor man er inde ved det centrale om, hvad det er, ytringsfrihed er, så ikke skal gå så stærkt. Jeg må sige – og jeg håber, at fru Marlene Harpsøe fattede den meget tykke ironi, der var før – at når man opfatter sig selv som den ypperste fortaler for ytringsfrihed, synes jeg altså desværre, at man en gang imellem kan få en fornemmelse af, at det kun er ytringsfrihed, der skal bruges til at genere muslimske medborgere, og ikke ytringsfrihed, der skal bruges til at afsløre ting i den offentlige forvaltning.

Kl. 21:33

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Ordføreren.

Kl. 21:33

Marlene Harpsøe (DF):

Nu synes jeg, at hr. Simon Emil Ammitzbøll tager en masse ord i sin mund, som jeg ikke synes

hører til under den her debat om muslimske medborgere. De hører slet ikke til i den her debat. Det er én ting. En anden ting er jo, at jeg synes, det virker absurd at indføre et nævn for nævnets skyld, hvis der allerede er instanser her i Danmark, hvor man som offentligt ansat kan gå ind og få behandlet en uberettiget fyring eller andet, som man mener ikke er i orden. En tredje ting med det her er, at Dansk Folkeparti jo er tilhænger af ytringsfriheden også for offentligt ansatte, så den påstand fra hr. Simon Emil Ammitzbøll vil jeg bare klart afvise. Jeg synes allerede, jeg har svaret nok på det.

Kl. 21:34

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Der er ikke flere korte bemærkninger. Tak til ordføreren. Så er det fru Karina Lorentzen som ordfører.

Kl. 21:35

(Ordfører)

Karina Lorentzen (SF):

Offentligt ansatte har da ytringsfrihed – eller har de? I Gentofte Kommune fyrede man en ambulanceredder på grund af samarbejdsvanskeligheder, da han kritiserede beredskabets radiosystem, og på Samsø var svaret en fyring, da flere socialrådgivere udtalte sig kritisk om kommunens prioriteringer i forhold til socialt udsatte.

Eksemplerne taler deres eget tydelige sprog. De offentligt ansatte har ytringsfrihed, men de er ikke sikret mod konsekvenserne af at bruge den, f.eks. med hensyn til fyringer, og de er det formentlig heller ikke med hensyn til mobning eller negative sanktioner på arbejdspladsen, når de har udtalt sig.

SF kan derfor naturligvis støtte Enhedslistens forslag om et nævn, hvor man som offentligt ansat kan få rådgivning og støtte, når man ønsker at bruge sin grundlovssikrede ret til at ytre sig. SF har endda tidligere fremsat forslag om at fremme de offentligt ansattes deltagelse i den offentlige debat. De offentligt ansatte er nemlig nøglepersoner i forhold til gennemsigtigheden af den offentlige forvaltning og oplysningsniveauet om samme. Hvis ikke offentligt ansatte kan stå frem, vil der være en risiko for, at visse svigt i systemet aldrig når op til overfladen og dermed ikke bliver løst politisk. Det synes vi er et problem.

Der er desuden sikkert mange offentligt ansatte, som vælger ikke at stå frem og fortælle om kritisable forhold på deres arbejdsplads, enten på grund af frygten for sanktioner, eller simpelt hen fordi de ikke er bekendt med reglerne for at